

rozhodny jsou pouze rodinné poměry panující v době, kdy vysloveno bylo zabránění stolicí prvou, tudíž že na změny později nastalé nelze bráti zřetele, přiči se naříkané rozhodnutí zákona.

ad 3. Dle § 11 cit. zák. má předmět záboru býti označen tak, aby účastnění mohli poznati, která určitá místnost se zabírá a na základě toho pak zákonitost záboru posuzovati a z toho případné důsledky k obhájení svých práv činiti. Zákon tvoří mimo to exekuční titul, pročež nutno předmět záboru tak označiti, aby výkonný orgán při případném nuceném vyklizování nebyl v pochybnosti o tom, která místnost jest zabrána. To se tu nestalo, neboť ani rozhodnutí první ani druhé stolice neoznačuje, která ze 4 místností tvořících byt stěžovatelův se zabírá jako přespočetná. Pro toto nedopatření trpí řízení vadou, týkající se předmětu záboru, tudíž podstaty věci.

Z důvodů pod číslem 2 a 3 uvedených musilo býti naříkané rozhodnutí zrušeno.

Č. 541.

Vyživovací příspěvek: * Podmínka podstatné závislosti výživy ve smyslu § 1, odst. 2 zák. z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. není nahrazena sňatkem uzavřeným po době, kdy povoláný nastoupil činnou službu vojenskou.

(Nález ze dne 7. října 1920 č. 8666.)

Věc: Anna Dolejšova v Radlicích proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatelka podala si dne 5. listopadu 1919 žádost o přiznání vyživovacího příspěvku, poněvadž se dne 25. října 1919 provdala a její muž, který nastoupil vojenskou službu 15. prosince 1915, dosud ji koná.

Okresní vyživovací komise přiznala vyživovací příspěvek za dobu od 26. října 1919 do 31. října 1919, od 1. listopadu 1919 žádost zamítla, ježto výživa její v době, kdy povoláný nastoupil službu vojenskou, nebyla na něm podstatně závislou a povoláním jeho ohrožena, ježto se stěžovatelka provdala teprve dne 25. října 1919 (§ 2, odst. 1 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n.). Odvolání zemská vyživovací komise nevytvořila s poukazem na důvody naříkaného rozhodnutí.

O stížnosti uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatelka opírá svůj nárok na vyživovací příspěvek toliko o skutečnost, že se provdala dne 25. října 1919 za povoláného. Náležitosti pro nárok ten, pokud jde o dobu od 1. listopadu 1919 dále jdoucí, posuzovati jest jedině dle ustanovení zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., který nabyt dnem 1. listopadu 1919 účinnosti a byly proto správní úřady rozhodující o nároku stěžovatelky již za působnosti zákona toho povinný k ustanovení jeho hleděti.

Zákon zmíněný stanoví v § 2, odst. 1 tři podmínky pro nárok na výživné:

I. aby osoba nárok činící měla podle ustanovení všeobecného zákona občanského proti povolanému právo na alimenty. Kromě toho však,

II. aby výživa její byla v době, kdy povolaný nastoupil činnou službu vojenskou, podstatně závislá na jeho pracovním příjmu a

III. povoláním k činné službě vojenské byla ohrožena.

První podmínka byla splněna uzavřením sňatku dne 26. října 1919. Podmínka ad II. byla by dána jen, kdyby byl povolaný již v době bezprostředně před svým povoláním k výdajům spojeným s výživou stěžovatelky přispíval prokazatelně takovou měrou, že bez podpor povolaným poskytovaných byla by bývala v oné době životní existence stěžovatelky ohrožena. (Srovnej nařízení vlády ze dne 10. října 1919 č. 582 sb. z. a n. k § 2, odst. 5.) Povolaný, jak nesporno, nastoupil službu vojenskou již 25. prosince 1915. Ze spisů nejde na jevo a stěžovatelka také netvrdila ani v řízení správním ani ve stížnosti, že by byl nynější manžel její již před svým povoláním k výživě její vůbec přispíval. Není tedy náležitost ad II. splněna. Názor stěžovatelčin, že zákonné podmínky pro přiznání výživného jsou splněny již tím, že manžel její v době uzavření sňatku byl a od té doby nadále jest v činné službě vojenské a že stěžovatelka sama nemá dostatečného výdělku, jest mylným, poněvadž pro posouzení nároku v době působnosti zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. není směrodatným jen založení práva na alimentaci dle občanského zákona, nýbrž také skutečný stav podstatné závislosti výživy na pracovním příjmu povolaného a to již v době, kdy povolaný nastoupil službu vojenskou. Nebylo-li tu závislosti již v době oné, není tu také podmínky další, že výživa osoby nárok činící byla povoláním k činné službě vojenské ohrožena. Mylným jest také názor stížnosti, že přiznáním výživného za dobu spadající do působnosti zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. nabyla stěžovatelka práva, jehož nemohla pozdějším zákonem býti zbavena, neboť materiální oprávněnost nároku jest posuzovati dle zákonných předpisů pro to které období platných. Dle § 10 zákona ze dne 23. září 1919 pozbyl dnem 1. listopadu 1919 zákon ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. moci a mohlo proto, když o nároku za dobu spadající do působnosti nového zákona rozhodováno, hleděno býti jedině k předpisům tohoto zákona.

Dle předpisů těch však stěžovatelce nárok vznesený za dobu od 1. listopadu 1919 nepřísluší.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 542.

Stavební právo: Určením stavební čáry nerozhoduje úřad otázku právní, nýbrž skutkovou po rozumu § 6 zák. o správ. s. Význam interního slyšení znalce k informaci úřadu o vhodnosti a účelnosti stavební čáry.

(Nález ze dne 7. října 1920 č. 9211.)

Věc Obec města Mariánských Lázní (adv. Dr. M. Weden z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za zúčastněné strany Dr. F. Nebeský z Mar. Lázní) o určení stavební čáry.